

ΟΙ ΔΡΑΚΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Κατὰ τοῦτο ἡμποροῦμεν νὰ κοιμώμεθα ἡσυχῇ τὸ τέμενος τῆς ἑλληνικῆς σοφίας φυλάσσεται ζηλοτύπως ὑπὸ φοβερῶν δρακόντων, ἀπαγορευόντων ἀγρίως τὴν εἰσοδὸν εἰς πάντα ἀμαθῆ ἢ βέβηλον.

Ἐπρόκειτο νὰ μεταγισθῇ ὀλίγον αἷμα, ζωή, νεότης εἰς τὸ πάσχον ἐξ ἀναμιμίας καὶ γεροντικοῦ μαρασμοῦ Πανεπιστήμιον. Μολονότι οἱ δράκοντες ἐφρούζαν, ἐν τούτοις ἡ ὠφέλιμος καὶ ἀναγκαῖα μεταρρύθμισις ἐπετελέσθη. Σοβαρὰ μάχη συνήθη μὴσαν προκειμένου περὶ τῆς προτάσεως ὡς καθηγητοῦ τῆς Μυθολογίας τοῦ κ. Ν. Γ. Πολίτου τοῦ μόνου Ἰσα Ἰσα, ὅστις μετ' ἰδιαζούσης φιλοπονίας καὶ εὐσυνειδησίας κατέγεινεν εἰς τὴν μελέτην τοῦ κλάδου ὃν ἐξελέξατο καὶ ὅστις ἐδημοσίευσεν ἔργα ἐκτιμηθέντα τὰ μέγιστα ὑπὸ τῶν ἐν Εὐρώπῃ σοφῶν.

Καὶ ἐξῆλθε μὲν νικηφόρος ὁ κ. Πολίτης ἐκ τῆς δοκιμασίας. πρόκειται δὲ τὸ Πανεπιστήμιόν μας ν' ἀποκτήσῃ καλὴν καὶ ὠφέλιμον ἔδραν καὶ ἀξιόλογον καθηγητὴν, μετὰ λύπης ὅμως παρατηρήσαμεν ὅτι ἡγέτης τῆς ἀντιδράσεως ἦτο ὁ καθηγητὴς κ. Κόντος ὃ συνετάσσοντο ὀλίγοι φανατικοὶ ὁπαδοί. μετὰ λύπης δὲ ἅμα καὶ ἀπορίας ὅτι ὡς λόγος τῆς ἀντιδράσεως ταύτης προεβλάπτο ὅχι ὅτι ὁ κ. Πολίτης δὲν ἦτο ἱκανὸς εἰς τὸ ἔργον, ἀλλὰ διότι ὑπέπεσεν ἄλλοτε εἰς τινὰ κατὰ τὸν κ. Κόντον γλωσσικὰ ἀμαρτήματα, ἐξ ἐκείνων ἅτινα ὁ ἀμείλικτος καθηγητὴς ἀνεύρισκε ... καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς κορυφαίους τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων. Μεταξὺ τῶν ἄλλων — προκειμένου περὶ Μυθολογίας πάντοτε — ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ προτιμότερου, ἂν ἔπρεπε νὰ γράφηται μὲ ὦ ἢ ω!

Προσεχῶς ἴσως θὰ ἐπιληφθῶμεν ἐκτενέστερον τοῦ θέματος τούτου· σήμερον ἀρκούμεθα νὰ ἐπαναλάβωμεν μίαν παλαιὰν μας σκέψιν ὅτι οἱ καθηγηταὶ τῶν ἑλληνικῶν γραμμάτων ἀνεξαίρετως πρέπει νὰ τιτλοφορῶνται εἰς τὸ ἐξῆς καθηγηταὶ τῶν 24 ἑλληνικῶν γραμμάτων, διότι ἡ σοφία τῶν δὲν ἐννοεῖ νὰ ἐξέλθῃ πέραν τῆς ἀλφειότητος. Ὁμοῦ δὲ μὲ τὴν σκέψιν ταύτην ἐκφέρομεν καὶ μίαν νεωτέραν ὅτι εἶνε προτιμότερον ἔστω καὶ μὲ ὦ νὰ ἔχωμεν εἰς τὸ Πανεπιστήμιόν μας νέους ἐπιστήμονας σοβαρῶς ἀσχολουμένους εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ μὴ συμμορφουμένους μὲ τὴν γραμματικὴν ὀρθοδοξίαν τοῦ κ. Κόντου, παρὰ δασκάλους.

Μίαν ἄλλην παρατήρησιν. Ὁ κ. Πολίτης, εἶπον, ἀναμειγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν. Θὰ ἦτο ὄντως σόλοικον ἂν οἱ Πολῖται δὲν ἀνemiγνύοντο εἰς τὴν πολιτικὴν! Ἐν πάσῃ περιπτώσει ὅμως ἐρωτῶμεν: Θὰ ἐπρόβλεπον τὴν αὐτὴν ἀντίρρησην ἂν ἐζήτηι τὴν ἔδραν τῆς Μυθολογίας ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης, ὅστις μετὰ τὴν τελευταίαν του πρωθυπουργίαν ἀπέκτησε πρὸς τοῦτο δικαιώματα πανταχοῦ ἀναγνωρισθέντα;

Κωνστ. Στεφ.

ΠΕΡΙΦΑΝΗΣ ΠΑΣΣΑΛΟΣ

Ἡ δόξα τοῦ κ. Δηλιγιάννη εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ καταρρέῃ. Μετὰ τὸν τυφῶνα τῆς 4 Ἰανουαρίου ἡ πτέρυξ του ἐμαδμήθη ὡς πτέρυξ ὄρνιθος ψωριώσης, σκότος δὲ ἤρχισε νὰ καλύπτῃ τὸ τέως λαμπρὸν του κλέος. Ἐσκέφθη λοιπὸν ν' ἀναστήσῃ τὴν φθίνουσαν δόξαν του δι' ἐνὸς μνημείου καὶ ἐν ἐλλείψει ἄλλου ἔστησεν ἓνα μεταφραστικὸν πάσσαλον.

Ἐν τῷ ἀρθρῷ τῆς *Πρωίας* τῆς παρελθούσης Τετάρτης μὲ τὸ σύνθημα ἀποκαλυπτικὸν ὕψος του ἔγραψε τὰ ἐξῆς: «Ἄν ἐπὶ πολιρκίας φρουρίων εἰθίζον νὰ ἐμποδίζωσι τὴν σίτισιν τῶν ἐν αὐτῇ, ἢ κατὰ παλαιότερους χρόνους καὶ νὰ δηλητηριάζωσι τὰ εἰς φρούρια διοχετεύοντα τὸ πόσιμον ὕδωρ ὕδραγωγεία, πῶς ἐπιτρέπεται εἰς κυβερνήτας εἰς τοιαῦτα νὰ προσφεύγωσι μέτρα ὅπως ἐκβιάσωσι τοὺς ἀντιφρονούντας νὰ ὑποταχθῶσιν καὶ ἀπὸ ἐπικριτῶν νὰ γένωνται ὑμνηταί; Ἄλλ' ὁ κ. Τρικούπης εἶνε μᾶλλον πολιρκητὴς ἢ κυβερνήτης. Καὶ δὲν μεταχειρίζεται μὲν κατὰ τῶν ἀντιθέτων τὸ γρηγοριανὸν πῦρ, καταδιώκει ὅμως αὐτοὺς ἀδυσωπήτως κτλ.»

Τί νομίζετε ὅτι εἶνε αὐτὸ τὸ γρηγοριανὸν πῦρ, τὸ ὁποῖον βεβαίως δὲν γνωρίζετε; Εἶνε ἑλληνικὸν πῦρ. Καὶ διατί τὸ ἀποκαλεῖ γρηγοριανόν; Διότι οἱ Γάλλοι τὸ λέγουσι *Graecois* (ἐκ τοῦ λατινικοῦ *Graecus*) καὶ τὸ μετέφρασε τόσον θαυμαστῶς ἐκ τοῦ γαλλικοῦ!

Καὶ ἰδοὺ λοιπὸν ἡ ἐξήγησις τοῦ μυστηρίου τῆς πολυμήνου ἀδρανείας τοῦ κ. Δηλιγιάννη κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἐπιστρατείας· τὸ πῦρ του ἦτο γρηγοριανόν, ὅχι ἑλληνικόν, καὶ δι' αὐτὸ δὲν ἤναπτεν!

Ὁ μεταφραστικὸς οὗτος ἄθλος θὰ μένῃ εἰς αἰῶνα τὸν ἀπαντα καὶ ἡ μνήμη αὐτοῦ πρέπει νὰ γραφῇ, διὰ νὰ ἐυρετάζηται, εἰς τὸ Γρηγοριανόν... ἡμερολόγιον!

Ἀξενίσιος

ΓΕΛΩΤΕΣ

Αἱ ὕσταται λέξεις τοῦ πατρός μου ἦσαν «Παιδί μου... εἰς τὴν πατρίδα... νὰ...» καὶ μὴ κατορθώσας νὰ ἐκφράσῃ τὴν ιδέαν του, ἀφῆκεν εἰς τὴν θυγατέρα του νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ὁ τελευταῖός του θερμὸς πόθος ἦτο νὰ ἐγκατασταθῇ αὕτη ἐν Ἑλλάδι, ἀφ' οὗ καὶ οὐδένα λόγον εἶχε πλέον ἐν τῇ ξένῃ γῇ νὰ διαμένῃ. Ναι, ἐν τῇ προσφιλεῖ Ἑλλάδι, ἣν πάντες, οἱ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ διακείμενοι Ἕλληνες, ἀγαπῶμεν μέχρι φανατισμοῦ.

Λατρεύουσα τὸν πατέρα μου, ἔσπευσεν ἅμα τακτοποιήσασθαι τὰς ὑποθέσεις μου, νὰ ἐκπληρώσω τὸν τελευταῖόν του πόθον καὶ ἰδοὺ με πρό τινος ἐν ταῖς κλειναῖς Ἀθήναις, ὑπὸ τὸν ὠραῖον οὐρανὸν τῶν, τὸν τοσοῦτον φωτεινὸν καὶ κυκνοῦν, τὸν ἐπικληθέντα δικαίως μοναδικόν. Ἐλέχθησαν καὶ ἐγράφησαν τόσα περὶ τῆς μεγαλοπρεποῦς φύσεως τῆς Ἀττικῆς καὶ ὑπὸ γραφίδων οὕτω καλλιτεχνικῶν, ὥστε θὰ ἦτο τολμηρὸν λῖαν ἀπὸ μέρους μου ν' ἀποπειραθῶ περιγραφῆς τινος.

Αἱ συστατικαὶ ἐπιστολαὶ θ' ἀπέδινον περιτταὶ καθ' ἕσπον εἶμαι συγγενὴς ἐκ μητρὸς μετὰ τοῦ ἐν Ἀθήναις προσβεβητοῦ τῆς Ἰσπανίας, ἄλλως τε φέρω καὶ ἱκανοὺς ἄλλους τίτλους ὥστε νὰ μοὶ ἀνοιχθῶσι προθύμως αἱ θύραι τῶν μεγαλοπρεπεστάτων αἰθουσῶν τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀριστοκρατίας, διότι ἀφ' ὅσον ἠδυνήθην ν' ἀντιληφθῶ ἐν τῷ βραχεῖ τούτῳ δικσθήματι, ὁ χρυσός, τὸ εὐτελές ἐκεῖνο μέταλλον, κατέχει ἐν Ἑλλάδι τὴν πρώτην βαθμίδαν τῆς εὐγενείας. Πανταχοῦ σήμερον ἀπαντᾷ τις τοῦτο, νομίζω ὅμως τὴν ἐδῶ κοινωνίαν μᾶλλον δεδομένην εἰς τὴν ὕλην καὶ ἐπομένως μᾶλλον ἀδιάφορον πρὸς τὸ γένος.

Ἐνεκεν τῆς αὐστηρότητος τοῦ πένθους μου δὲν ἀντα-

ποκρίνομαι εἰς τὰς εὐγενεῖς προσκλήσεις τῶν διαφόρων γνωριμιῶν μου, εὐχ ἤττον ὅμως δὲν δύναμαι ν' ἀποφύγω καὶ τὰς εἰς γεύματα προσκλήσεις· οὕτω λοιπὸν τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ἐγευματίσκα εἰς τῆς Κυρίας Β, . . . θελατικωτάτης Κυρίας ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις. Τῶν συνδαιτημόνων ὄντων ἱκανῶν ἐσχηματίσθη ζωηροτάτη ἐσπερίς, δι-αρκέσασα μέχρι προγεχωρημένης ὥρας τῆς νυκτός. Ἐγνώρισκα ὅτι περικλείεται ὠραιότερον καὶ εὐγενέστερον ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἑλλάδος. Ἐθαύμασα ὁμολογουμένως ὠραιότητα νεάνιδας, ἐθαύμασα τὴν Β. Σ. . . παριστώσαν τελειότατον τύπον ὠραίας ἀθιγγανίδος, ἐθαύμασα πολλὰ ἄλλα πράγματα, ἀλλὰ καὶ πολλὰ παρετήρησα, ἅτινα ἀδικούσιν ἱκανῶς τὴν ἀθηναϊκὴν κοινωνίαν.

Εἰς γωνίαν τινα μικρᾶς κομπῆς αἰθούσης ἐκάθητο μελαγχολικὴ, περίλυπος καὶ πενήθορος νεανίς συμπαθής, περὶ τὴν ὁποίαν μόνον τὴν εὐγενεστάτην οἰκοδεσπιναν παρετήρουν συνεχῶς διατρίβουσιν. Κεντηθείσης τῆς περιεργείας μου—ἀείπουτε γυνὴ—ἐζήτησα παρὰ τινος γείτο-νός μοι Κυρίας πληροφορίας περὶ τῆς νεανίδος ταύτης. Ἐμαθὼν ὅτι ἦτο ὀρφανή, ἄλλοτε πλουσιωτάτη, σήμερον ἡ-ναγκασμένη νὰ πορίζηται διὰ τῆς φωνῆς τῆς τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Παραυρίσκατο ἐν τῇ μικρᾷ ἐκείνῃ ὁμηγύρει, ἵνα συστηθῇ καὶ ἐκτιμηθῇ ἡ ἱκανότης τῆς. Ἀλλὰ, ὡς ἀνωτέρω εἶπον, τίς προσεῖχεν εἰς τὴν πτωχὴν ἐκείνην! Εἰς μάτην ἡ κυρία Β. ἐνεαλωμάζε τὴν προστατευομένην τῆς, εἰς μάτην προσεπάθει νὰ ὑποδείξῃ εἰς τοὺς φίλους τῆς ὅτι κατὰ καθήκον εὐγενεῖς τοῦλάχιστον, ἂν ὅχι φιλανθρωπι-κόν, ὤφειλον τῇ ἀτυχεῖ ταύτῃ καλλιτέχνιδι ἐλαχίστην πε-ριποίησιν, ἐλαχίστην ἐνθάρρυνσιν εἰς τὴν δύσκολον ἀρχὴν τοῦ σταδίου τῆς! Ὅτε δέ, κατὰ πρόσκλησιν ἐπνευλημ-μένην τῆς οἰκοδεσποίνης, ἐκάθησεν εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον, ἐγίνετο τοσοῦτος θόρυβος, τοσαύτη ζωηρότης ἐπεκράτει ἐν τῷ τῆς νεότητος κύκλῳ, ὥστε ἐκαλύφθησαν ἐντελῶς οἱ πρῶτοι φθόγγοι οὓς μετὰ τρεμούσης φωνῆς ἐξέβαλε προσ-επάθησε νὰ νικήσῃ τὴν ταραχὴν τῆς, προσεπάθησε νὰ ἐξ-ακολουθήσῃ, ἀδύνατον ὅμως . . . ἡ φωνὴ τῆς ἐξέλιπε καὶ ἔπεσεν ἀνκίσθητος ἐπὶ τοῦ τάπητος. Πιστεύετε ὅτι μόλις ἠξίωσαν αὐτὴν ἐνὸς βλέμματος; Πιστεύετε ὅτι μόλις ἤκουσα ἀπὸ πέντε ἐξ στόματός ὡς ἡχῶ νὰ ἐπαναλαμβάνων-ται αἱ λέξεις *la pauvre!* . . . *la pauvre!* καὶ ἐν ᾧ οἱ οἰ-καῖοι προσεπάθουν νὰ ἐπαναφέρωσιν αὐτὴν εἰς τὰς αἰσθήσεις τῆς, εἰς ἄλλην αἰθούσαν ἤκούετο ὑπικώφως ὁ ῥυθμὸς ἐνὸς ροητευτικοῦ στροβίλου τοῦ Strauss. Οὐδέποτε φαντάζεται τις ὅτι ἡ εὐθυμία δύναται νὰ ἔχῃ ὡς ἐλαττήριον μόνον τὸν ἐγωϊσμόν καὶ πάσης ἄλλης σκέψεως νὰ κυριαρχῇ ἡ διάθε-σις μόνον πρὸς τὸν χορὸν καὶ πρὸς τὸν γέλωτα. Τόσην τάσιν εἰς τὸν γέλωτα ἔχουσιν οἱ τινες, ὥστε λησμονοῦσιν καὶ τὰ πρῶτα στοιχεῖα τῆς ἀντροπῆς, ἐπιδειξάντες καὶ εἰς ἐμὲ συχνάκις τὴν ἀμφίβολον σειρὰν τῶν ὀδόντων των.

Ἐννοῶ ὅτι ἐκ πρώτης ὥψεως δύναμαι ἀποστροφὴν νὰ ἐμπνεύσω, ἄσχημος ὡς εἶμαι· γέλωτα ὅμως, μὰ τὴν ἀλή-θειαν, δὲν εὐρίσκω. Ὅταν ἀκούσῃ τις ὅτι εἶμαι ἐλληνοῖ-σπανίς, βεβόκως φαίνομαι ἔτι ἀσχημότερα πρὸ τῶν ὀ-φθαλμῶν του, διότι ἐκ τῶν δύο τούτων τύπων, ἕκαστος περιμένει ὑπόδειγμα καλλονῆς· ἡ φύσις ὅμως, ἥτις ἀρέ-σκεται ἐνίοτε νὰ πικίρῃ, ἐξέλεξε με θῦμὰ τῆς καὶ ἀντὶ τε-λείας καλλονῆς, παρουσιάζω ἐντελεστάτην ἀσχημίαν. Ἐχω οὐρανόμηκες ἀνάστημα, πόδα καὶ χεῖρα ἀνάλογα τοῦ ἀ-ναστήματος τούτου, περίεργον ὅμως πρᾶγμα, μοὶ λέγουσιν ὅτι εἶμαι χαρίεσσα· οὐδέποτε οὔτε ὁ κῶνωψ, οὔτε τὸ χα-ρίεστατον ἐκεῖνο σκιρτητικὸν ἔντομον . . . ὠρέχθη τοῦ σκε-

λετώδους σώματός μου· τ' ὄμμα μου, καίπερ μέλαν καὶ βαθύ, εἶνε ξηρόν, ξηρότατον, αἱ ὀφρεῖς μου, ἡνωμέναι εἰς τὸ μέσον—σημεῖον ἰσχυρογνωμοσύνης, λέγουσιν—εἶνε τοσοῦτον πυκνοὶ ὥστε μοὶ δίδουσιν ὕψος ἄγριον, τὸ μέτω-πόν μου εἶνε στενόν, μικρόν, τέλος βλακωδέστατον, δὲν εἶμαι ὅμως βλάξ καὶ ἀπόδειξις τούτου εἶνε ἡ εἰλικρίνεια μεθ' ἧς περιγράφω ἐμαυτήν, — ἡ ρίς, ὦ! ἡ ρίς, παρα-καλῶ, ἐλληνικωτάτη, τὸ στόμα ἀπέραντον μετὰ χειλέων λεπτῶν καὶ ὠχρῶν—κατὰ τοὺς φυσιογνώμονας σύμβολον κακῆς καὶ φθονερᾶς γυναικός—, οἱ ὀδόντες οὐδὲν ἤττον ἢ ἐλεφάντινοι, καὶ ἡ κόμη ἀορίστου χρώματος.

Ὅποιον ἐντύπωσιν λοιπὸν παρέσχεν ἡ περιρρονηθεῖσα νεκρὰ καὶ πτωχὴ καλλιτέχνις, τοιαύτην καὶ γὰρ παρέσχεον αὐτοὺς καὶ ἱσως χειρότεραν. Πλὴν τοῦτο δὲν μὲ ἀποθαρρύνει τοῦ νὰ σχολιάζω ἐνίοτε τοὺς γέλωτάς των.

Ἡμερῆς

ΧΑΛΙΚΕΣ

Μίαν φρονὴν καὶ ἓνα κειρὸν ἦτον ἓνας Τρικούπης καὶ εἶ-χεν ἓνα προϋπολογισμόν. Ὁ Τρικούπης αὐτὸς ἦτον ἀνθρώ-πος φυσικὸς φουσκωμένος καὶ ἤθελε νὰ κάμνῃ καὶ ὅλα τὰ πράγματά του φουσκωμένα. Ἐφούσκωσε λοιπὸν καὶ τὸν προϋπολογισμόν του, τὸν ἐφούσκωσε καὶ ἀπὸ πενήντα ἑκα-τομμύρια ποῦ ἦτον τὸν ἔκαμεν ἑνενήντα. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέ-ρος ἔβαλε τὰ ἐξῆς—χρήμα πολὺ πολὺ καὶ γερό—καθαρὸ μάλαμμα. Ἀπὸ τὸ ἄλλο—τὰ ἔσοδα—δὲν εἶχε νὰ βάλῃ χρήματα. Πιάνει λοιπὸν ὁ καλὸς σου καὶ σοῦ τὸν φουσκό-νει μὲ ἄερα—τέσσαρα ἑκατομμύρια ἄερα. Καὶ ἔβλεπεν ὁ κόσμος καὶ ἐπίστευεν ὅτι ὁ ἄερας ἦταν χρήματα καὶ ἀπο-ροῦσε πῶς ἔγεινεν αὐτὸ τὸ θαῦμα. Καὶ ὁ Τρικούπης τὰ ἄκουε καὶ ἐκαμάρωνεν σὰν ἰνδιάνος. Ἀλλὰ ὁ κόσμος σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε νὰ μυρίζεται ὅτι σὰν νὰ μὴν ἦταν πολὺ φυσι-κὸς ὁ ὕδρωπικας τοῦ προϋπολογισμοῦ. Δὲν ἄργησε νὰ κα-ταλάβῃ τί ἔτρεχε, ἐνόησε ὅτι ἐζητοῦσαν νὰ τοῦ περάσουν γιὰ χρήματα τὸν ἄερα καὶ ἄρχισε νὰ γελᾷ γιὰ λογαριασμὸ τοῦ Τρικούπη. Τόσῳ ὅπου ὁ ἴδιος ὁ Τρικούπης ἀναγκάσθη νὰ ξεφουσκώσῃ σιγὰ-σιγὰ καὶ χωρὶς νὰ φαίνεται τὸν προϋ-πολογισμόν του καὶ ἀπὸ τέσσαρα νὰ τὸν κάμῃ ἐνάμισυ. Ἀλλὰ ὁ κόσμος καὶ πάλιν ἐγελοῦσε. Καὶ ὁ Τρικούπης λίγο-λίγο ἀναγκάσθηκε νὰ τὸν ξεφουσκώσῃ ἀκόμη καὶ πάλιν ὁ κόσμος ἐγελοῦσε· καὶ πάλιν ὁ Τρικούπης ἐξεφούσκωνεν. Ἔως ὅτου σιγὰ-σιγὰ ἐβγήκεν ὁλος ὁ ἄερας καὶ ἔμεινεν ὁ Τρικούπης μὲ τὴν φούσκα τοῦ προϋπολογισμοῦ του εἰς τὰ χέρια. Καὶ ἐκάθησεν ἐκεῖνοι κακὰ καὶ ἐμεῖς χειρότερα.

(Ἐκ τῆς συλλογῆς τῶν «Δημοτικῶν Παραμυθίων» τοῦ κ. Μιχ. Δέφνερ).

Κατὰ τὰς ἐκ Βουλγαρίας τελευταίας εἰδήσεις ὁ γνωστὸς πολιτευόμενος κ. Κιρκβελῶφ ἐψυχόρραγει συνεπεῖς τοῦ ἀ-φειδοῦς κνούτου, ὅπερ ἔφαγεν ἐσχάτως. Κατὰ περίεργον δὲ σύμπτωσιν ταῦτοχρόνως σχεδὸν δὲν εὐρίσκεται εἰς καλὴν κατάστασιν καὶ ὁ κ. Δηληγιάννης. Τὸ κνούτον παρ' ἡμῖν ἀντικατέστησαν δύο ψηφοφορίαι.

Ἡ ἀντιπολίτευσις ἐξέδωκε νέαν ἐφημερίδα, τὴν Χώραν. Σκοπὸς τῆς ἐκδόσεως αὐτῆς θὰ εἶνε βέβαια ν' ἀντιπολι-τευθῇ εἰδικῶς τὴν Ὁραν.

Σήμεραν ἐκδίδεται

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ